

‘Rompientes’: monologen aan zee

Jose María Esbec regisseert in het Teatro de La Abadía het stuk van Paul Verrept

Schrijver en illustrator Paul Verrept bracht in Rompientes niet alleen twee teksten (Pleamar en La huida) samen, maar ook twee stemmen, twee blikken, twee perspectieven, twee versies of misschien wel twee werelden. Die van een vrouw en een man die in een huis aan het strand wonen, van elkaar houden en, wanneer de zee de lichamen van migranten op het strand begint af te spoelen, voelen hoe hun liefde barst. De vrouw ziet in die wezens, vooral in dat van een kind, hoe alles wat zij was instort; vandaar dat zij zich aangesproken voelt, haar emotionele hulpeloosheid met hem probeert te delen en in actie komt. De man doet echter niets, hij geeft er de voorkeur aan te negeren wat er aan de kust gebeurt, zijn ogen te sluiten en verder te leven zonder enig schuldgevoel. Wanneer hij uit het huis wordt gezet, voelt hij zich vrij, zonder enige last en zonder enig verwijt dat hem aanwijst en beschuldigt. Paul Verrept construeert twee monologen, twee vertellingen en ongetwijfeld twee gedichten over onze blik en onze botsing met de werkelijkheid: de monoloog van een schok en de monoloog van een onverschilligheid. Dat wil zeggen, hij stelt deze twee personages bloot aan een onbeschermd toestand, aan een dubbele vraag: wat moet onze relatie zijn met de geschiedenis, met de trauma's van ons heden, en wat is de aard van de liefde. Als liefde het delen van eenzelfde blik is, dan spreekt Rompientes over het misverstand van het kijken, over het feit dat kijken een politieke handeling is die ons confronteert met het menselijk drama, met de sociale cataclysmen van onze tijd, en ook over onze percepties en reacties op wat niet langer nieuws op het televisiejournaal is, maar de werkelijkheid. Met een schrijfstijl die genres overstijgt, met krachtige beeldspraak, is de grote inspanning van de encensering niet alleen overtuigend, maar vooral intens. Hetzelfde geldt voor de vertolkingen die al deze poëzie omzetten in een zeer authentieke theaterervaring, met die muzikale sferen die niet alleen dienen om statischheid te doorbreken, maar vooral om de emotionele boodschap te versterken. En vooral om te voorkomen dat diezelfde stijl die beide monologen delen, eentonig en repetitief wordt. We staan voor een stuk dat even helder als verontrustend is, even pijnlijk als louterend. Theater zonder concessies, zonder zwakheden in de boodschap en de taal. Met een interessant standpunt over hoe dat drama van de lichamen van de vluchtelingen die op onze stranden worden aangespoeld, weergegeven kan worden.

Bron: <https://www.abc.es/cultura/teatros/rompientes-monologos-frente-mar-20260312195533-nt.html>